

DOBÓS
SZÓFESTÉSZET

Az
Egri Dobó István Gimnázium verseskötetete
a magyar költészet napjára

Eger, 2026

DOBÓS

SZÓFESTÉSZET

Az

Egri Dobó István Gimnázium verseskötete
József Attila születésének évfordulójára,
a magyar költészet napjára

Főszerkesztő:
Mezey Rita

Tördelőszerkesztő, design:
Richter Csaba

Illusztráció:
Faragó Adrienn (12. B)

Eger, 2026

Antal Levente (12. B): Egy hosszú pillanat

Van, hogy megmarkol és nem ereszt, a
moccanó időbe, és a tulipántos
pillanatok széthullanak, az idő nem
mozog, a virágos pillanat megáll, és én
nézem, ahogy kezemben porlad a világ,
széthull, és porlad megint, egy hosszú
élten át. Van, hogy futólépésre kényszerít
a rothadó idő és a szép, szorongó
órapillanatok martalékában, megront, és
összetör a húsdió mélyén éledő, folyton
folyvást füledten fuldokló félhalott, ki az
örök létemben buzdít a végre, és ki én
vagyok. Van, hogy kiránt valami, és a
tulipánt ismét ezernyi pompában virítva
rothad, de meddig? És akkor visszatér és
megrémít az élet hossza, összezúz és
elporlaszt engem is ha kápráz, mert itt
már nincs jó, vagy rossz, csak rövid, és
hosszú rothadó, porladás.

Antal Levente (12. B): Felborzolt otthonom

Úgy hittem meguntam a végtelen pusztát,
Hogy ezúttal ormokra, hullámokra vágyik
A messzeségbe belefáradt szemem,
De mintha nem önmagam lennék ma,
Mert újra izzik bennem otthonom imádata
Úgy fürkészem az ezerarcú, magányos
Kivénhedt alföld poros semmijét, mint
Sosem látott csillagot a szerelmes szem,
Új arcával fordult felém a drámai föld
Széllel borzoló fel a kertek zöld tengerét
És madár zaj hazudja hegyeknek völgyét,
Új hazám ez mit oly régóta ismerek,
Most mégis hiába keresek régit nem lelek.

Faragó Adrienn (12. B) illusztrációja
Antal Levente (12. B) *Felborzolt otthonom* című verséhez

Antal Levente (12. B): Hamis nagy szavak

Törtess, zajos lovadon magyar
Akkor is ha szikla szirtjén a világ
Mert hamisak mára nagyok szavai
De ne hidd, hogy ostoba
Mert égtedért lassú koron át
Ő fog felelni, kinek egy szín kell
Kezében forgó zászlódból
És össze is töri ha rászorul.

Forgasd szemed, ha felszólal
Akkor is ha tetszik mit hallasz
Mert tetteit lobogóddal fedí
Vágott nyelvével simítva azt,
Tudatodba szívesen égeti.
Arasznyira lép míg lassan elhagy
És más fülét is vérzésig mérgezi
Míg nem hall mást és csak ő vezeti.

Koporsódba magad versz szöget
Ha csukott szemmel állsz
Tagadásba fordítod kínodat
És úgy feded arcod előttük.
Ne más szaván várd a gyógyírt
Lám láncolt lábadról ő nem tépi
Ott is hagyná jó az neki
Könnyebb láncolt népet vezetni.

Antal Levente (12. B): Hová tűntek a csillagok?

Ha most felpillantok
mondjátok hol vagytok
Se nap, se hold csupán
merengő fekete folt,
Kiket keresek hol vagytok
megkopott kiült szék,
és komor fekete út,
valóban ezt hagytátok?
Vagy van még világ
ott a messzi semmiben,
honnán hiányzik fényetek.
Szabad-e felfordítanom
a múltatok súlyát, azzal
én is közétek tartozom.
Vagy nincs elég bennem,
hogy súlyommal a helyetek
egyszer átvegyem? Akkor,
forogtok seholvan létetekben,
rám romlást róva, tudva,
hogy a csillagzárpor,
mi utánatok visít fel,
kevesebb lesz

nélkülem is eggyel.

Antal Levente (12. B): Kívánok

Nem kívánok bohém életben elhunyni.
Úgy kívánom, aggastyán koromra,
Tisztességesen lássanak az emberek
Mielőtt hamvas úrnámra por telepszén.

De mégis, míg lángol gyermeteg szívem.
Óhajtom, hogy én legyek jelenemnek,
Megvetnivaló, csapongó fiatalja, hogy
Földi gyönyörben virrasszon hajnalom.

Antal Levente (12. B): Túl sok a Petőfi

Must illat csiklandozza orromat
És merengeni sem hagy,
Hogy lehet úgy gondolkozni
Ha kezemben bor ragadt
Cudar műre se jó az
Mi ilyenkor fakad.
Hát akkor minek iszom
Ha próbálkozni is iszonyat?
Fakaszt ez nagy gondokat
Miből műre is telik,
Jó költő nem fintorog
Ha a jó italt kimérik.

Bukta Attila (9. C): A Matula rideg falai között

A Matula rideg falai között,
Egy apjáért epedő kislány,
Nem tudja, hogy s mint tegyen,
De meg akar szökni rettenetesen.

Abigél titkát fejtegeti,
Nem tudja, hogy ki lehet Ő,
De a végén mégis kitalálja,
Kőnig tanár úr az, ki vigyázott rája.

Bukta Attila (9. C): A várvédő

Egy várvédő áll a vár közepében,
Keze remeg a nagy veszélyben,
Áll, s nem tudja mit tegyen,
Míg egy török ember meg nem jelen.

Áll és nem tudja mit tegyen,
De a török rohan feléje,
Dobó előkapja kardját,
És látja egy szegény vitéz halálát.

Mérgesen robog Dobó a török felé,
Hogy megbosszulja a török tettét,
Kardját suhintja az idegenre,
Hogy testét ketté szedje.

Miután az idegen teste ketté vált,
Elballagott mogorván,
A vár egyik szegletében leülve,
Szomorúan látja megcsappant serege.

Csuhaj Anna Liliána (10. A): A bérci fácska

A tündöklő nap bontogatja sugarát, mint röpke madárka szárnyát,
S fiatal csóvjája ragyogja be
Egy csöpp bércecske ágaskodó csúcsát.
Egyetlen lakója a bércnek egy szép kis fácska,
Csöpp még, most kezdi rügyeit bontogatni, épp ahogy az én szívem is
gyöngye apró húrjait újra elkezdi megpengetni.

Milyen szép is a tavasz, mily szépen fakasztja a fácska virágit,
Lassan, gyengéden lepi el, öleli körbe ágait.
Körbe öleli, mint szerelmes a kedvesét,
S szívem, oh, oly boldog,
Aranyló napsugár aranyozza be ereimnek csöpp koszorúit.

Már a friss nyári szellő járja át a bérci fácska lombját,
Fecskepár andalogva röpkedi körbe terebélyes ágát.
Szabadon szállnak örökkön az égen,
Majd megfáradva megszállnak egy rózsafa tövében.
Mégfáradva megszállnak egy rózsafa tövében,
Szirmai koszorút fonva hajlanak titkos kertem körében.

Eljött az ősz, az elmúlás záloga,
Aranyszóttas köpönyeget ölt magára a megfáradt bérci fácska.
Mint a horizonton lenyugvó napnak utolsó sugara,
Búcsút int utoljára a boldogság röpke fényára.
Emlékeim, mint a mélységes tenger, fednek be,
S a zord, hideg téli szellő kegyetlenül fagyasztja be.

De ó, miért is fagyott be, miért nem pendül szívemnek húrja?
Miért nem vigasztal tovább a tavaszi szélnek csókja?
Válaszokat keresve futok, szaladok, s megállok a bércnek ágaskodó ormán.
Itt állok, szívem megperzselve,
Mint a könnytől szántott testi ablak, vöröslő,
Szemfedőm lett mára az a régi, édes virágfelhő.
Megállok, csönd honol körülöttem,
S míg a szívem végleg ki nem hűl, várva várom reménnyel:
A bérci fácska egyszer újra virágba borul ezernyi szép mesével.

Garai Csenge (9. E): Angyal álruhában

Mindenkivel ott van egy őrszem.
Aki figyel, óv és vigyáz csendben.
Talán korábban észre sem vettem,
De az Isten így áldott meg vele.
Nem tudtam és nem is értettem.
A hétköznapiakban ez lett a szélcsendem.

Azt hittem mindig egyedül harcolok
A konok világgal szemben,
Amíg rá nem jöttem, ki az én védszentem.
Gyöngye szavaiba bújva és kedvesen intve,
A sok gonoszságot mind elvetette.

Néhány apró pillanat csak, mit éreztem,
Mégis nagy súlyuk alatt sohasem reszkettem.
Csupán egy ember. Csupán egy szellem.
De a lelke mindennél tisztább.
Bármikor segítséget kértem,
Ő volt az, aki eltűrte a vizályt.

Sokak számára ez láthatatlan erő.
Amit ő hordoz mégis kiemelkedő.
A képesség, amit nem vehet el senki.
Se erőszakkal, se ocsmány szavakkal.
Lehetetlen megrendíteni.

Akár egy sebesült madár, letépett szárnyakkal,
Sokat szenvedett, de mégis talpon maradt.
Viharfelhőbe burkolva rejtette el báját,
Amit rég elfeledett a világ.
De én látom és érzem benne,
Hiszen ez a mesés káprázat vesz körbe.

Az árnyakban reszketve ő az, aki fényt ad.
A legsötétebb éjben is megvilágítja a csillagokat.
De ha mégis egy szó, ami fontos
Akkor leírom, mit gondolok most.
Az én szememben ő egy anya,
Egy angyal, emberi álruhában.

Garai Csenge (9. E): Csillagok

Fényes égbolton várom a nyomát
Lelkem tükrének, mi törékeny talány.
Talán rátalálok, ha nagyon keresem,
De nincs biztos hely az én szívemben.

Ha nézem az eget, csillogó fények
Halkan súgják ez az élet.
Ez, bár még nem teljesen értem,
Nyugovóhely nélkül mivé lettem.

A ragyogó csillagokhoz szólok,
De válaszul semmit sem hallok.
Aztán rájövök ez az, amit vártam.
Egy csillagfényes éjjel az összeomlott mában.

Garai Csenge (9. E): Mama

„Áh, emlékszem az első pillanatra!”
Mondta mama szelíden mosolyogva.
„Akkor te voltál az ajándék nekem!”
Én pedig csak kedvesen átöleltem.
Mama az elmúlt időkről mesélt,
Hallgattam, s néztem csillogó szemét.

Mindig, amint megpillantom, elfog egy érzés.
Nem értem, kutatom ezt a nagy kérdést.
„Hogy szerethet valaki valakit ennyire?”
Nem tudom elmagyarázni ezt senkinek.
Ha szívembe tekintek, egy dolgot látok,
Nekem csak ő jelenti a nagyvilágot.

Jámbor, meghitt, békés a szent lelke.
Szebb teremtetést Isten még nem látott élve!
Ő mindig szorgos, nyugodt, lelkes, kedves.
Tőle tanultam meg mi az igaz szeretet.
Mosolygok rá, amikor csak látom,
Néha olyan, mint egy igazi álom.

Bármit szólok, figyelmesen hallgat.
Amit mondok neki szentírás és sosem bolygat.
Ha rosszul érzem magam, itt van rögtön.
Amikor jól vagyok, akkor velem örül.
Szeretetem szeretetébe csomagolja,
Mikor együtt vagyunk, nincsen semmi gondja.

Amikor nincs dolgom, eljön az éji óra,
Sóvárogva felnézek az égboltra.
Olyan, mintha a sejtelmes Holdban is ő lenne,
S a ragyogó csillagok fényét is ő ihlette.
Sokszor elég egyetlenegy szó,
Amit mond. amit tesz, attól minden jó.

Sötét éjszaka után ő a Nap sugara,
Ránézek, érzem, ő ugyanezt gondolja.
Ha végleg elmenne, mint lenyugvó Nap,
Én örökre őrizném, mint fényes csillagokat.
Nem érdekelne, milyen távol lenne,
Mint csicsergő madár, dúdolnék helyette.

Garai Csenge (9. E): Messze

Tavasszal a fák virágot bontanak,
Az örömet őrzöm, mi enyém marad.
De lassan elmúlik az álom,
Felébredsz, s én már messze járok.

Apró győzelmek vereségek között.
Szívemből a boldogság rég kiköltözött.
Amíg te a fényben élsz, én a sötétben várok,
Elnézel, s én már messze járok.

Hiába csicseregnek madarak kinn,
Hogyha nincsen más, ami fontosabb itt.
Reménykedő embereket, lényeket látok,
De hiába szólnak, én már messze járok.

Boldogan szólnék, de meg kell kérni.
Szomorú, hogy a tiszteletet így kell elérni.
Szavam, mint egy csepp, elmossa a zápor,
Talán enged, de én már messze járok.

Hull a hópihe, beköszönt a tél.
Velem senki nincsen, így nem sokat ér.
Magamra maradtam, ezer rajtam az átok,
Lehull a lepel végre, s én már messze járok.

Ballagok fejvesztve, hiú reményt keresve,
De a Hold is inkább elbújik elkeseredve.
Sok embernek adtam bizonyítékot, hogy állok...
Siratnak engem, de én...már messze járok.

Garai Csenge (9. E): Régen

Ha a régi szép időkről álmodni mernék,
Vakmerően nagy lépést tennék.
Belegondolnék mennyit voltál velem,
De mára csak egy ismeretlen vagy nekem.

Százszorszép szirmait lehullajtotta,
Nem merek rád úgy nézni, mint felkelő napra.
Sajog szívem, amiért már nem vagy,
De a gyönyörű emléked fogva tart.

Akkor még kézenfogva játszottunk ketten,
Csak egyedül voltunk a sok rosszakaró ellen.
Lelkedet rám adtad, mint féltve őrzött kincset,
Én vigyáztam reá, mert értékesebb annál nincsen.

Barátságunk évekkel később testvériséggé vált.
Nagyobb áldozatot sokszor megkívánt.
Mégis úgy éreztem nem nézel rám úgy,
Pedig én érted megnyertem sok háborút.

Most már csak emlékek sorozata van bennem,
Ami régen történt, félve elengedtem.
Előtűnő arcod sötétség borítja.
A fény, ami szép volt, már csúfra torzítja.

Horváth Barnabás (10. D): Érzelmek tengere

Óh te hatökör, ha tudnád
Mennyi fájdalmat okozol
Gyötröd, ámítod szívemet
Egyszer végre hagyj magamra

Ha velem vagy add át számomra
Kísérd lelkem lelkét lelkéhez
Ha velem vagy segítsd sorsomra

Zúg a hangja, súrolja lelkemet
Sietve viszi-hozza szívemet
Ugyan szava segíti életem
Zendíti selymes hangja fületem
Sután ver szívem, égeti lelkem
A rossz kedve önt reám sok mérget

Ha velem vagy segítsd utamra
Kísérd szívem szívét szívéhez
Ha velem vagy add át módomra

Óh te mihaszna, ha itt vagy
Pakolsz súlyt a szenvedőkre
Fájdítod, kínozod szívemet
Egyszer végre hagyj magamra

Horváth Barnabás (10. D): HabReÁcióIlit

Haldokló lelkem kér
Ne hagyjam védtelen
Szívemben is vágy ér
Vágy, ami esztelen
Fájdalmat reám mér
Lélek, szív, kedvetlen

Légy segítség nékem
Emlegeti lelkem
Legyél velem kedves
Küzd világom bennem
Eleget fájt szívem
Már nagy szemem nedves

Szörnyű sors, mi vár itt
Zendül magány, de mit
Ível a fájdalom
Vagy lelkem nem érez
Ezer szúrás, ezer seb
Mekkora szánalom

Nem lehet gyengeség
Bírja biza lelkem
Tovább már hazugság
Megöl a bensőség
Belülről mit szívem
Az érzés már elölt

Karanyic Emma (12. D): Válaszok nélkül...

1. cím: Ismerős nap

Egy új nap veled
mégis ismerős minden
régi vagy új ez?

2. cím: Két pillanat között

Ma csak te és én
holnap már egyedül én
látlak még vajon?

3. cím: Ellentét

Talán két szó van
utállak és szeretlek
nehéz választás

4. cím: Tiszta kék

Láttál már vizet
teljesen tiszta kéket
őrizd azt magadban

5. cím: Bennem zúg

Egy régi hang zúg
mindennap bennem él még
mást nem is tesz már

6. cím: Mégis állok

Előre lépek
majd sokszor visszaesek
de most is állok

Karanyic Janka (8. A): És mégsem elég

Csak egy szót akartam szólni, és most próbálok csendben maradni.

Mindenki azt hiszi, hogy mindent megkaptam, és soha nem tettem érte semmit.

Az egyetlen dolog, amit érzek, hogy soha nem leszek elég,
bármennyire is igyekszem,

senki sem érti meg azt a munkát, amit a teljes szívemből
belefektettem,

hogy gépként kezelem magam, csak azért, hogy elmondják minden,
amit tettem, az lehetetlen

de az érzés mélyre hat, mert olyan, mintha valaki megátkozott volna.

Csak tettem a dolgomat, és most úgy fáj, mintha a kiskori énem egy
része meghalt volna.

És a helyzet az, hogy csak egy szót akartam szólni, de most már csak
próbálok csendben maradni.

Kinyó Dávid (9. D): Regresszió

Minden szavam mondatról mondatra egyre idegenedik tőlem.

A szám csak egy kívülálló közvetítő, és az én valahol idülten bolyong a kozmoszban.

Ezt a sort is csak az üresség írja, fogja a semmim és papírra veti belőlem.

Jól markold ám a semmit, lesz ez még így sem, már ha a belsőt vesszük alapnak.

Az öntudatom csak távoli vízió egy kiszáradt magvat elvetni a senkiföldjén.

Egyéniséget remélni, és nem fizetni a látnokság árát emberöltőknek érződő időn át.

Minél boldogabbá alakítanak, annál kevésbé vagyok megszokott magamat nézvén.

Már, épp amikor hasonlóak lennék, félbehagyják, mert attól félnek, hogy magam megsajnálám.

Egy kietlen magánysétáltató parkban halmozódnak a replikánsaim egymás hegyén, hátán.

Tudatuk van, nem ismerik egymást és magukat végképp nem, gyűlölnek, fájnak és együttérzünk.

Ahogy egyre érezünk, félünk, hogy a fülledt gondolatod karcinogén felhőként már örökké fölöttünk hál.

Hogy nemcsak az volt hamis, ami élt köztünk, hanem az is, amit megtagadtunk egymástól: mindenünk.

Vagy ami még rosszabb, hogy lehet, ott élsz, még vele mélyen elmém valóság szigetelt projekciójában.

Te kint élsz tovább, én pedig egyre beljebb kerülök szedáltan tévképzeteimben s halál tudatosságomban.

Kristó András (9. A): Pilledal

Libben a szárnya
Nádi lilének,
Szól dalolása,
Angyali ének;

Billen a szárnya
Nádi madárnak,
Vízbe kaszálva
Úsznak az árnyak.

Hallja a móló,
Dallama pille,
Lám, tovaszólo,
Szél hova vitte?

Zendül az ének,
Tükre a visszhang,
Úszik az égnek,
Száll fel a pitypang.

Pille a szárnya
Nádi lilének,
Messze a nádba'
Szól pici fészek.

Száll fel a dallam,
Rezzen a nádszál,
Pillealakban
Víznek alászáll.

Rezzen a gyékény,
Rezzen a szellő,
Mint csak a jégkrém,
Olvad a felhő.

Halkul a drága
Pillei ének,
Halk susogása
Hallik a szélnek...

Hol van a felhő?
Tóbeli képe
Vízre ha feljő
Nézz fel az égre.

Eljön az este,
Eljön a holnap,
Míg fut a csend le,
Már tovafújnak...

Molnár Csenge (II. A): Könnyezik a Hajnal

Az aranykék égre kiült a Hold,
most múlik minden, ami volt.
A bűnbánat szándékával nézem most az eget,
hogy ne rettegjek, ha lehet.

Az éjszaka teremtményei most ébrednek,
a félelmetes órák most következnek.
Szél süvít, pupilla tág,
csak feledném már el a világ baját.

Megláttam egy árva lelket,
aki éjjel-nyíló virágot keresgetett.
Rám tekintett nehéz szemével,
én sóhajtottam könnyű szívemmel.
Mekérdeztem halkán, „Mi bánt?”
ő mondta, „Engem a mélybe csak az ránt,
hogy újra itt a sötét,
ez a hűvös körkép,
mindenhol állj, sehol mehetsz,
önmagad kérdéseire mikor felelhetsz?
Ebbe fáradtam bele, meg a hanyagságba,
hogy minden az emberiség mosogatószivacsa.
Hogy megbéklyózva ülök itt, neszelve,
és semmi sem az enyém itt, csak hitelre.
Hogy élnem kéne, de nem megy,
a változó idők emléke megremeg.”
Egy darabig ültünk egymás mellett csöndben,
körültünk semmi, mégis annyi minden.
Gondolkoztam, hogyan vigasztaljam őt,
oldalra néztem, de nem láttam senkit, csak az Ūrt.
Csak én és a vakrémület,
ebben a kétségekkel teli pillanatban ki menthet meg?
Körülttem lárma, feketeség, talán egy szörnyeteg;
a szél üvöltött, hangok, illatok, bódület.
Eszembe jutott egy régi idézet:

Nézz fel, ha körülötted mindenhol őrület.
Fölnéztem, és fejem fölött sokezer csillag;
Ezer élet, ezer csoda, hova szem csak pillant.
Benned van a létra, ég és föld között;
ember és ember közt, élő és holt között.
A szemem nem bírt betelni a látvánnyal,
hogyan élhettem eddig egy bálvánnyal?
A sötétségben állok,
mégis csodát látok.

Vörös Nap, kakofón kardal,
a korán kelés miatt könnyezik a Hajnal.
Mellém áll egy kávésbögrével,
csipás szemmel nézi, ki hogyan kel fel.

Madarak csiripelnek, levelek zizegnek,
patakok csörgedeznek, az emberek élnek.
Kézen fogva álltam a Hajnallal,
de kétséggel telve gondoltam az éjjeli alakokkal.

Nagy Szabolcs (11. B): A lélekhez

Az, mi hangos,
ki ott van szüntelen,
Az, ki hangosabb minden szónál,
Ki ha kell, fullasztóbb minden tónál.
Nehéz feladatok elé állít olykor,
És mindig embert próbál.
Ez a lélek, melynek hangja ott bent szólal,
Elrettent, rémképeket készít a legeslegtintásabb tollal.

Ez a hang próbál elkedvteleníteni, sugallni mi rossz, s mi selejt,
De tudd, hogy van egy sokkal de sokkal erősebb szó, mi tisztán felel.
Ez a szó, mi szerelmesed ajkáról lepattan,
S ha célba ér, megnyugtat halkán.
Tudd, hogy van mi nagyobb akarat e hangnál,
S, ha kell százszor is újrakezdi monológját ugyanannál a sornál.
Ha tudja is hogy nehéz, de nem adja fel,
Mert tudja, hogy kiért szól,
S mi okból hesseget balgaságokat el.
Ez az a hang, mi némaságot elijeszt,
S vakmerően sugall, mint a fák sokaságából lengedező halk nesz.
Ez, mely kiirthatatlan,
Hisz van benne valami, mi semmi másban nem lappan.

Ez csakis egyféle leírásként olvasható,
A féltve őrzött helyről.
S csakis te,
Csakis te tudsz, ezen eldugott helyről...
Dobban, mint a dob, ha életre hívják,
S egy örök darabként írják.
A neve szeretet... egyedi mű, mely szívben
S lélekben lakozik,
S te vagy az a személy,
Ki az enyémben örökké lakhatik.

Nagy Szabolcs (11. B): Remény

A nagy réten csak a szél mi fújdogál,
Fújja a levelet.
Teng-leng, olykor hosszú időn át,
Csak repül, repül a pusztá felett.
Gondtalanul száll,
Vagyis ez ami látszik,
De szívében ezen érzés
Ellentéte virágzik.

Színtelen számára fakó minden,
Mintha nem lenne semmi szín,
Mi meggyőzné itt lenn.
Telnek a percek,
S nem képes számolni,
Mennyi ideje maradt,
S mennyi minden vágya van
Mi ott tartaná fenn.

Csapódik ide is,
Csapódik oda is,
Nem leli útját.
Gondolkozik, s nem,
Nem érti gondja mivoltját.
Mintha minden megváltozott volna,
Nem olyan, mint régen,
Nincs mellette senki,
S társát látja
Egyedül a szélben.

Ki löki előre olykor, meg-megállva,
Csendesen, nesztelenül, szépen,
Tova a pusztába.
Ballag egyes-egyedül,
A nagy kopár, kietlen réten,
S utolsó reményét érzi
A lengedező szélben.

Povázson Adrienn (7. A): Egy gondolat

Egy gondolat,
Egy érzés,
Egy álom,
Ez minden ami énbőlőlem itt maradt,
Ez minden amit én adhattam,
Mégis néha úgy érzem nekem csak ennyim van:
Egy felfüggesztett gondolat,
Egy megfosztott érzés,
Egy elfeledett álom.

Csak egy gondolat, önmagamnak.
Csak fogadd meg és véd szívedbe,
lesznek érzések, melyek számodra fontosak,
lesznek érzések, melyeket ők nem vesznek észre.
Lesznek álmok, amelyek téged éltetnek,
Lesznek álmok, amelyeket ők mégsem értenek.

Ezért merj, menj, élj, szárnyalj ezzel a gondolattal,
Mert te írod a határát annak az egy gondolatnak.

Szabó Gréta (12. D): 94 év

94 év, melyről ma már csak mesélünk.
34398 nap után utolsó utadra kísértünk.
Űrt hagytál magad után,
Emlékek maradtak csupán.

Mindig is rettegetem,
mi lesz, ha nem leszel.
Jól vagyok, tettetem,
de minden perccel nehezebb.

Mindenhol ott vagy még,
egy halk szóban, egy emlékben.
Magamban őrizlek tovább,
hisz vissza nem jössz már.

Szekrényes Flóra Panka (II. B): Ami velünk marad

(Kinga néni emlékére)

Elmentél, s utánad csak hideg tél maradt,
De a sok-sok emlék itt nálunk ragadt.
Igaz, a hó befed, ám el nem tűntet,
Hisz egy jószívű lélek el nem tűnhet.

Bár nem halljuk többé léptei zaját,
Szívünk őrzi minden egyes halk szavát.
A tél elmúlik majd, s jön az új tavasz,
De ki szeretett, az bizony velünk marad.

A hó nem több, csak álom, fehér takaró,
Alatta dobban mindaz, mi volt és való.
S ha egyszer újra olvadni kezd a jég,
Bennünk mosolyog majd vissza az ég.

Szekrényes Flóra Panka (II. B): Az ég harangja

Remeg a hang a kéz, és remeg a jelen,
Remeg az élet, és remeg a föld velem.
Égszakadás, földindulás és zivatar,
Ibolya színű, dúló égi viadal.

Erők csatája zúg az égbolt peremén,
S a vihar úrként lépdél át az éj egén.
Azonban egyszer mindennek vége szakad,
És én is lehettem végre újra szabad.

Megtanultam, ha reám is szakad az ég,
Az esőben már nem egyedül táncolnék.
De megállt a föld, és stabil lett a jelen,
Nem remegett az már soha többé velem.

Szekrényes Flóra Panka (11. B): Az idő dallama

Halkan oson be a napfény az ablakon,
és csak lassan táncol egy régi dallamon.
A porban már szinte rajzot húz az idő,
a faparketták közt egy-egy növény kinő.

Nem történt semmi, mégis más itt bent minden,
a jelen valahogy most egy kicsit pihen.
Akkor is, ha elengeded, veled marad,
ez az a hely, mi örökké hozzád ragad.

Szekrényes Flóra Panka (II. B): Az idő virága

(Szoviár János tanár úr emlékére)

Hallgatjuk **sz**inte csöndnek zaját,
Elnyomja **sz**ótlan könnyek hangját.
A **sz**éles **sz**irten **sz**ellő fut át,
Békésen, **sz**abadon, boldogan.
Visszajön, **sz**étnéz és fölbukkan,
Tanít még **sz**ép meséket nekünk,
Sok fontos **sz**ót el nem feledünk.

Él a kezed nyomán múlt, jelen,
Gondolat száll, hív a végtelen.
Vár a hajnal, már veled táncol,
Elhervadt virág – még sincs távol.
Legszebb rózsza szirma előbb hull,
Egyszer azt is elfújja a szél,
De még néha vissza-visszatér.

Szekrényes Flóra Panka (11. B): Babérkoszorú

Szóba kerülő emlék: süket gondolat,
Hallom a múltba fagyott szürke szobrokat.
Betonból öntött néma belső háború,
Glória helyett csupán babérkoszorú.

Tövis alatt nyíló apró hóvirág,
Mesékbe csomagolt, messzi vad világ.
Hamis valóság rideg, rejtett harca,
Torz tükörkép egyik homályos arca.

Szekrényes Flóra Panka (11. B): Este van

Este van. A tükörsima tavon tükröződik a hold kövér képe.
Innen, a földről nem látszik, hol is az égnek a vége.
A tóban látszik az összes csillag, talán az is, ami ott sincs.
Úgy csillog, mint a tündér szeme, mint tömérdek apró kincs.

Ó, te ostoba ember, ki tóba ugrott, csak hogy a kincset kihalássa,
Ki buta s nagyra vágyó voltál, s kinek pont ez lett halála.
Aznap este nem csak te fulladtál vízbe, nehogy azt hidd,
Nem értékelted, amid volt, és most nincs semmid, mit magaddal vidd.

Ó, te, ki még mindig azt nézi, melyik a legfényesebb csillag, hogy arra üljön,
Te, ki képes lett volna, hogy pénzért embert öljön.
Most is a Göncölszekér legékesebb csillagára vágysz,
És most, hogy felkapaszkodtál az Esthajnalra, ez sem elég, bárhol jársz.

Ó, te, kinek az sem tűnt fel, hogy az Esthajnallal a mélybe zuhan,
Te, ki már úgyis megszokta, hogy elesik az első lépcsőfokban.
Szomorú, hogy még mindig várod a segítő kezet valamely irányból,
Ó, te, kétszer haltál, és harmadjára is fogsz, ha nem vigyázol.

Szekrényes Flóra Panka (11. B): Hitem

Hiszek az Istenben, ki teremt és rombol,
Hiszek a lélekben, mi nyugodt, de tombol.
Hiszem, hogy mindig jön egy második esély,
S hogy a létben mindig ott az újabb veszély.

Hiszem, hogy mindig minden okkal történik,
Hiszem, pár emlék indok nélkül fölrémlik.
Hiszem, hogy a gondolat szabadon szárnyal,
Mert az nem törődhet a sok sötét árnyal.

Hiszem, helyek őrzik a legtöbb emléket,
Hiszen ez köti le nagyrészt az elménket.
Hiszem, hogy minden történetnek van egy kulcsa,
Tudom, hogy lesz valaki, hogy felénk nyújtsa.

Szekrényes Flóra Panka (11. B): Jégkék

Azt hittem, hogy emléked nem fakul soha,
reméltem, hogy létednek marad több nyoma.
Arctalan kép suttogja csak: ne felejts még...
Nem is tudom... szemed talán nefelejcskék.

Feledett emlékeket kell megérteni,
hiszen a múltat nem lehet megvédeni.
Törékeny, mint a falon egy porcelánkép...
Nem is tudom... szemed talán óceánkék.

Feledésbe merülő emberek képe,
egy történet, minek soha nem lett vége.
S ha rákérdeznék, biztosan elmesélnéd...
Nem is tudom... szemed talán tengerészkék.

Talán az összes árnyalattal hibáznék,
és tudom, nem a legjobb tipp a királykék.
De akkor tengerkék, éjkék, mélykék, égkék?
Nem is tudom... már legyen inkább csak jégkék.

Szekrényes Flóra Panka (11. B): Naprendszer

Csillagok ragyognak odafent az égen.
Különbözően, de ugyan olyan szépen.
Nem számít fent semmi, nekik a lényeg;
Együtt ragyogjanak égen játszó fények.

Rend szerint jár minden fénylő kis alak,
S az éj ölében halk, tiszta táncban ringanak.
Nincs köztük verseny, nincs irigy tekintet,
Hisz csak szelíden egymás mellett keringek.

Szekrényes Flóra Panka (11. B): Tündérország kapuja

Este van, és hallani az éjnek dalát,
Ciripelő tücskök minden egyes szavát.
Valahol messze ütött a toronyóra,
Tükröződik rajta a hold fényének csókja.

Fényes csillagok cirkálnak a tó tükrén,
A távolban néhány kutya ugat büszkén.
Egy kis éji zene, hegyek koszorúja,
Nem több mint tündérország rejtett alagútja.

Tánczos Hugó (11. E): Bukott angyal

Sziklaszirten fekve
A megalázott meg lett festve
Könny véresre verte szemét
Mégis dacosság tüzelte tekintetét

Az álom nárcisza, mint orkán rántja magával
most ő egy magányos csillag a zeniten
alatta utolsó lélegzetét szenvedni a maradék őrszem
A bosszú suttogása tette ezt egykori otthonával

Mint fuldokló, az álom felszíne alól kikelt
Vak lennék? vagy megvilágosult?
Addig nem buktam amíg én azt mondtam
Egy szeráf aki az Úr mellett búsult
Én aki az önimádat tavába fulladtam

Nehéz lélegzet tölti el pandemoniumot,
Az őrzöngés kényszerét, mint kígyó fojtja.
Az ördög jobbjá, egy ronda hírt hozott.
Sárból lenne isten új favoritja?
Ezt egész lényem elleni sértésnek véljem?!
A paradicsomot s vele mennyeket,
én két kezemmel az égből letépem!

Gögös szívéen a kétely fullánkja vert lyukat
Bűnbe csaljam az embert?
Ki az Úr unalmából született?
Inkább, mint bárányt csűrjéből, kiterelem őt innen
Elárulok mindent, hogy sorsáról maga dönthessen

Gyere ember, szorítsd fehér kezem
Bús zárkádát hagyd el velem
Mert egy bolond ellen nincs nagyobb káromlás,
mint a zsarnoki szavát megkérdőjelező gondolat
Gyere ember, engedd el fehér kezem
szaladj és szorítsd öködbe sorsodat

Varga Dóra Anikó (10. E): Szabadon

Madárnak lenni oly jó lehet
Nem unnám meg az életet...
Ha gondom van, csak tovaszállok,
Nem kötnék le a szabadságom.

Az összes szabadság az enyém lenne,
És nem tartana vissza senki sem.
Szívem nem húzná a fájdalom,
Hisz' repülhetnék szabadon.

Ül a kismadár egyedül a fán,
Nincsen más, hiszen tovaszállt.
Egyes egyedül van
És már nem számíthat másra.

Csak száll a Nap felé, hisz' oly fényes
Száll a remény felé, mi oly édes
Csapkod gyengülő szárnyával
S vágyakozik repülni, a szabadság lázával.

De hiszen nem szállhat örökre
Ott a magasban fenn, mert élnie kell néha lenn.
Hiába lehet édes a szabadság első csókja,
Nincsen, mi őt örökre itt tartsa.

Ül a kismadár egyedül a fán,
Hirtelen felriad dallamok hallatán.
S párját leli, mikor nem is számít rá,
A szellő dallamos hangja szól az esti éjen át.

